

[Jens Thomsen.]

at fremføre følgende Kendsgerninger. Da Kødprisen i 1932 var gaaet ned i 17 Øre pr. kg for Mellemprodukter, som før Krigen kostede 55 Øre, oprettede man Danske Landbrugerens Kødforsyning for at opnaa rimelige Kødpriser. Den 11. Januar 1933 blev Arbejdsplanen, der gik ud paa at indføre en Stempelafgift paa alle Kreaturer, der slagtedes paa Hjemmemarkedet, forelagt en Forsamling paa 1 600 Mand, der var mødt som Repræsentanter fra hele Landet. Planen blev der enstemmigt tiltraadt, og Indtegning af Andelshavere med Leveringspligt for alle Kreaturer paabejndtes.

Imidlertid gennemførtes der en Kødlovgivning efter D. L. K.-Anvisningen med den Undtagelse, at man indførte en Slagteafgift af 10 Kr. pr. Dyr, hvor D. L. K. havde foreslaaet 30 Øre pr. kg. Den 1. December 1933 fik vi en ny Kødlovgivning med en Slagteafgift af 20 Kr. for voksne Kreaturer og 15 Kr. for Fedekalve. Den ærede Ordfører for de Radikale udtalte før, at man var enig om i de første Kødlove at stille Penge til Raadighed for den sociale Lovgivning, men jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at i de to første Kødlove fandtes dette absolut ikke, og derfor kan det jo ikke have sin Rigtighed med den Enighed, den ærede Ordfører her omtalte. Denne Lov af 1. December 1933 virkede tilfredsstillende for Landbruget, idet Bundprisen for de billigste Kreaturer hævedes til 40 Øre pr. kg. Dermed havde vi i Virkeligheden opnaaet at faa en rimelig Pris for de billige Varer, men ikke for de gode og de bedste Kvaliteter. Den rigtige Pris for de gode Kreaturer skulde være tilvejebragt gennem et forstaaende Samarbejde mellem de ministerielle Kødudvalg, der forestod Administrationen af Kødloven, og D. L. K., men vi saa, at samtlige Andragender fra D. L. K. blev afslaaet, og i Stedet for at tage et rimeligt Hensyn til Landbrugets egen Andelsorganisation, som havde tegnet 60 pCt. af Kreaturerne, gav man Storekøbsforeningerne Monopol paa al Udførsel her fra Landet. Til Trods for, at vi paa det Tidspunkt havde langt flere Kreaturer, end Eksportørerne kunde afsætte; kunde D. L. K. ikke opnaa Tilladelse til at føre deres egne Kreaturer ud over Landegrænserne.

Den 1. Marts 1934 ansøgte D. L. K. om Udførselstilladelse for egne Kreaturer, men fik intet Svar paa dette Andragende. Den 9. Marts havde to Repræsentanter for D. L. K. en Sammenkomst med Kød-eksportudvalget for at opnaa Passersedler,

men til Trods for, at de havde Indførselstilladelse for deres Kreaturer til Belgien, kunde de ikke opnaa Tilladelse til at udføre dem her fra Landet. Den 12. Oktober 1934 fik D. L. K. Tilbud om Afsætning af 500 Kreaturer til Belgien. Køberne havde Indførselstilladelse til Belgien og kunde indføre dem ud over det Kontingent, der i Forvejen var tilstaaet Danmark, men til Trods for disse Betingelser blev Udførselstilladelsen nægtet, og det skønt Hjemmemarkedet dengang var saa overfyldt med Kreaturer, at der blev destrueret ca. 2 500 Kreaturer om Ugen.

Ved Udvidelsen af de ministerielle Kødudvalg sidste Aar fik D. L. K. 2 Repræsentanter i Kødeksportudvalget. Betingelsen herfor var den, at D. L. K. indstillede 4 Mand; saa at Landbrugsraadet kunde faa Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvem der var værdig til at repræsentere D. L. K. Paa samme Betingelser kunde D. L. K. have faaet 2 Repræsentanter i Kødreguleringsudvalget, men da D. L. K. gentagne Gange vedtog kun at indstille to Mand, staaer D. L. K.s Stole fremdeles tomme i Reguleringsudvalget. Denne nye Indstillingsform fandt Landbrugsraadet nødvendig for at undgaa at faa Repræsentanter fra D. L. K., der vilde kritisere Generalsekretær Høgsbro Holm. Slagterierne, Mejerierne og Eksportforeningerne skulde paa daværende Tidspunkt ikke underkastes de nye Indstillingsregler. D. L. K.s Repræsentanter har saa stor en Tavshedspligt, at de end ikke maa forevise Afskrift af deres Forhandlingsprotokol til D. L. K.s Landsbestyrelse, for hvem de sidder som Repræsentanter, og man vil derfor forstaa, at der ikke næres nogen overmaade stor Tiltro til Landbrugets egen Andelsorganisation.

Der kunde fremføres mange flere Eksempler, men jeg haaber, at de nævnte kan overbevise det høje Tings Medlemmer om, at der ikke er taget rimeligt Hensyn til det arbejdende Landbrug, og at det derfor er nødvendigt at indføre Ændringer i Administrationen. Kødlovgivningen har jo til Formaal, som det ogsaa er sagt adskillige Gange her i Dag, at tilvejebringe rimelige Kødpriser, og det er jo naturligt, at de Folk, der til daglig arbejder med Salg af Kreaturer, faar Hovedindflydelsen paa Administrationen, og derfor er det yderst uheldigt, at Landbrugsraadet stiller sig saa uforstaaende over for D. L. K.

Naar Kødpriserne, som allerede nævnt, var gaaet ned i 17 Øre pr. kg mod 55 Øre før Krigen, samtidig med at Udgifterne i Landbruget som i alle andre Erhverv var